

То тичаше съ всички сили към селото.

Беше Бойчо. . .

Нъкои от орачитѣ подвикватъ следъ него:

— Хей хей, хей. . . хей!

Но Бойчо нищо не чува. Той бѣга отъ града и въ ушитѣ му звучи само гласътъ на гората, която го викаше, зовѣше. . .

О, Бойчо знае: — гората е счутила отъ давна оковитѣ на зимата, спомнила си е за него, домъчнѣло ѝ е за сладкозвучната му цафара и сега го викаше, за да посрещнатъ заедно цвѣтната гостенка!

А южнякътъ разлива топла милувка по лицето му и сякашъ го подканя:

— По-скоро, Бойчо! По-скоро. . . Пролѣтѣта пристигна въ гората! По-скоро! Гората

чака твоята цафара, за да посвиришь на гостенката ѝ. . . По-скоро, по-скоро!

ГЕОРГИ РУСАФОВЪ

Разлюлѣй се, горо, съ дреха снѣговита,
въ тази люта зима — ти си по-честита!
Зашуми високо и запѣй на воля,
зашуми звънливо като въ китна пролѣтъ!
Чуй, и въ твойтѣ пазви, приказни и святи,
спотаили кости на борци сърдцати —
бранници юначни, смѣли и достойни,
паднали съ усмивка на полето бойно
днесъ и тамъ се носи само родна дума,
и надъ твойта бѣла, посребрена шума
гордо се развѣва българското знаме,
че край Места, Охридъ, Добричъ и Балкана,
край Марица, Вардаръ, Дунавъ и Егея —
свобода свещена като слънце грѣе!
Разлюлѣй се, горо, зашуми излеко —
пѣсенѣта ти волна да кѣнти далеко!

НЕНЧО САВОВЪ